

Eerste deel van de serie: VRIENDEN

Deel 2 Niels homo...

Deel 3 Youri homo!

Deel 4 Samen homo

Ies van den Hoek

Het is weer zover.

Uit zijn ooghoeken ziet hij het briefje dichterbij komen, stiekem doorgegeven als de lerares niet kijkt.

Bij mevrouw Verlaat is dat niet zo moeilijk, die heeft toch nooit iets door.

Als er rottigheid uitgehaald wordt in de klas, is het vaak bij Frans. De meeste leerlingen willen dat vak zo gauw mogelijk laten vallen en mevrouw Verlaat vindt dat prima.

Dat heeft ze zelf gezegd.

Dan houdt ze straks een groepje gemotiveerde leerlingen over waar ze leuk mee kan werken.

Polly zucht en zakt nog verder onderuit als het opgevouwen blaadje op zijn bank gegooid wordt.

Het gaat al een paar weken zo.

De klas weet niet wat er op staat en speelt zo'n spelletje mee.

Er wordt wel vaker iets doorgegeven, meestal iets dat afgepakt is en meer als geintje bedoeld dan als pesten.

Mobieltjes in de klas zijn verboden en verdwijnen een week in de kluis van de conciërge.

Appen tijdens de les is te link geworden.

En dus zijn de oude doorgeefbriefjes weer teruggekomen.

'Joh openmaken,' sist Niels naast hem, 'misschien is het wel van Janet dat ze verkering met je wil.'

Polly haalt zijn schouders op.

'Zal ik het doen?'

Niels steekt zijn hand al uit om het briefje te pakken, maar Polly is hem voor en stopt het snel in zijn broekzak.

'Ik lees het in de pauze wel.'

Zijn aandacht voor Frans is weg en als hij even later een beurt krijgt heeft hij geen flauw idee wat hem gevraagd is.

Dat de klas begint te lachen en mevrouw Verlaat hem vermanend toespreekt, laat hij gelaten over zich heen gaan.

Het is weer zo ver.

Officieel heet hij Paul, maar zijn half Amerikaanse oma heeft dat vanaf het begin op z'n Engels uitgesproken als "Paol".

Familie heeft dat overgenomen en er Polly van gemaakt.

Dat is altijd zo gebleven, bij iedereen, op school ook.

Alleen in officiële papieren heet hij Paul.

Nieuwe leraren dachten wel eens dat hij een meisje moest zijn met zo'n naam.

Hij vond dat nooit leuk, maar iedereen moest altijd lachen om die vergissing.

Zouden ze daarom denken dat hij...

Op dit papiertje zal wel weer hetzelfde staan als de vorige keren. Bij de leswisseling gaat hij snel naar de jongenstoiletten en maakt het briefje open.

Zie je wel "stomme homo" staat er op.

Wat moet hij daar nou mee?

De laatste weken in groep acht is dat begonnen.

Hij had iets fout gedaan bij het oefenen van de eindmusical en een van de jongens had boos iets gemopperd als "die stomme homo ook altijd..."

Hun juf had dat meteen afgekapt en gezegd dat ze dat soort scheldwoorden niet wilde.

Maar een groot deel van de klas had het gehoord en wie ze gemist had kreeg ze gauw genoeg van anderen doorgefluisterd: Polly is een

homo.

Misschien had hij er toen meteen al fel tegenin moeten gaan, moeten zeggen dat dat onzin was en die jongen zeker zichzelf bedoelde.

Hij had het niet gedaan.

Hij had niets gedaan, niets gezegd, maar het ook niet serieus genomen.

Toen nog niet tenminste.

In de klas werd wel vaker gescholden en iets stoms gezegd.

Kankerhoer betekent toch ook niet dat zo iemand echt kanker heeft of een hoer is?

Hij kon toch ook niet weten dat het met dit homo anders zou zijn, anders zou worden?

De eerste maanden op de middelbare school had niemand zoiets tegen hem gezegd.

Hij was het al bijna vergeten toen ineens bij gym een van de jongens hem weer zo noemde omdat hij een harde bal tegen zich aan had gekregen en op het punt stond te gaan huilen.

De gymleraar had wel door het echt pijn had gedaan.

Dus mocht hij even op de bank gaan zitten en hoefde hij een poosje niet mee te doen.

Maar in de kleedkamer hadden ze hem een mietje genoemd.

Of ze ook echt homo bedoelden wist hij niet, maar thuis googelend was hij wel geschrokken dat mietje een scheldwoord voor homo's is, vroeger in ieder geval wel.

Eigenlijk is daarna dat homogedoe in de klas gebleven.

Niet iedere dag, niet eens iedere week of iedere maand, maar er blijven altijd een paar jongens die het blijkbaar leuk vinden dat tegen hem te zeggen.

En nu komen ook regelmatig die briefjes met "stomme homo" naar hem toe.

Net zoals in groep acht weet hij niet hoe hij daar op moet reageren.

Hopen dat het vanzelf wel een keer over zal gaan werkt blijkbaar niet.

Hij moet iets, maar wat?

De rest van die dag op school wordt het niks met Polly.

Niels heeft wel in de gaten dat er iets goed mis is.

'Wat is het nou met dat briefje,' begint hij weer als ze na het laatste lesuur nog wat staan te treuzelen bij het fietsenhok,.

'Heeft Janet het uitgemaakt?

Je moet je niks aantrekken van die meid, die heeft al verkering gehad met de helft van de jongens.'

Geërgerd trekt Polly met zijn schouders.

'Welnee man, ik heb helemaal geen verkering met Janet, nooit gehad.

Dus ze kan het ook niet uitmaken.'

'Maar wat heb je dan?

Er is iets met dat briefje.'

'Niet waar.'

'Natuurlijk wel, dat zie ik toch aan je.'

Aan Polly's ogen ziet hij dat hij gelijk heeft.

'Kom op met je verhaal, zo gaat het niet goed.'

Polly aarzelt.

Hij zou best aan Niels willen vertellen wat er aan de hand is.

Niels is zijn beste vriend, al vanaf de basisschool.

Ze zitten samen op korfbal en komen regelmatig bij elkaar thuis.

De keren dat ze hem homo noemden was hij erbij.

Niels heeft daar nooit aan mee gedaan.

Ze hebben het er zelfs wel eens over gehad dat het helemaal nergens op sloeg.

Zou hij echt geen idee hebben dat dit nu weer aan de gang is?

Blijkbaar niet.

Maar als hij niets tegen hem zegt, kan zijn vriend dat ook niet weten.
Hij zou het best aan hem willen vertellen, maar niet hier.

Ineens moet hij slikken.

Als hij íéts niet wil hier, is het huilen.

Die stomme tranen van hem zitten al een tijdje achterlijk hoog.

Vlug pakt hij een zakdoek en snuit zijn neus.

Heeft Niels iets gemerkt?

Misschien wel.

Hij dringt in ieder geval niet verder aan.

Eenmaal thuis krijgt Polly een appje van hem.

Hij komt na het eten naar hem toe om nog wat te oefenen met doelschieten op de korf die Polly's vader aan de garage heeft opgehangen.

Misschien een doorzichtige smoes, maar toch wel aardig.

Als Polly thuis komt is er niemand.

Zijn ouders werken allebei en het duurt nog wel een tijdje voor ze thuis zijn.

Alwin, zijn broer van zestien, is er ook niet, die zal wel weer bij zijn vriendin zitten.

Dat doet hij vaak na schooltijd.

Alwin zouden ze nooit homo noemen.

Die zat al vanaf zijn twaalfde achter de meiden aan.

Zelfs zo dat zijn vader hem voor zijn vijftiende verjaardag een pakje condooms gegeven heeft, gewoon waar de hele familie bij was.

Iedereen mocht best weten dat hij nog geen zin had om opa te worden en dat hij die dingen beter open en bloot kon geven dan stillletjes onder vier ogen.

Hij ging er van uit dat zijn zoon die binnenkort wel nodig zou hebben.

Iedereen had gelachen en Alwin had een rooie kop gekregen, maar zijn vader had wel gelijk.

In een vertrouwelijke bui had Alwin hem verteld dat hij vaker seks heeft met meisjes, maar dat uiteraard niet thuis vertelt.

Polly moest natuurlijk wel beloven zijn mond te houden.

En als hij zelf een keer een condoom wilde proberen, mocht hij daar best om vragen.

Dat was het voordeel van een grote broer hebben...

Hij had er niet veel op gezegd, alleen dat hij daar nog niet aan toe was.

Zou zijn vader hém voor zijn vijftiende verjaardag ook zo'n doosje geven?

Of heeft hij wel door dat zijn tweede zoon anders is.

Nee, bij Alwin en zijn vader hoeft hij niet aan te komen met zijn homoprobleem, die zouden daar niets van begrijpen.

Dat homogedoe is inderdaad een probleem geworden voor Polly.

Hij heeft het woord te vaak gehoord om nog te kunnen doen alsof er niets aan de hand is.

De vraag of hij homo is en of de jongens die dat zeggen gelijk hebben, is zo langzamerhand een pijnlijke geworden.

Sinds dat eerste briefje drie weken geleden maakt die dagelijks door zijn hoofd.

Is hij homo?

's Nachts kan hij er niet van slapen en ligt hij uren te piekeren.

Hij geeft niks om meisjes en hij heeft nog nooit verkering gehad, maar ben je dan homo?

Behalve een kusje op de verjaardag van een klasgenoot heeft hij nooit een meisje gezoend, maar is hij daarom homo?

Alwin is regelmatig verliefd op een meisje, dat zegt hij tenminste.

Hij heeft dat nooit gehad.

Verliefd is een boekenwoord, een woord uit een soapserie.

Hij weet wat het is, maar zelf gevoeld, zelf ervaren hoe dat is, heeft hij nog nooit.

Er zijn meisjes die hij aardig vindt, jongens ook, op school en op korfbal, maar dat zijn vrienden en vriendinnen, meer niet.

En wat hij met seks moet, weet hij al helemaal niet.

Bij biologie hebben ze een paar maanden geleden uitgebreid voorlichting gehad.

Van de theorie is hij helemaal op de hoogte, maar in de praktijk heeft hij er nooit iets mee gedaan.

Ook nooit het verlangen gehad daar iets mee te doen.

En weer komt dus die vraag naar boven: Ben ik daarom homo?

Bij korfbal onder de douche heeft hij allang gezien dat er nogal wat verschillen zijn in jongenslijven.

Ze zijn allemaal ongeveer even oud, maar de een heeft al een compleet mannenlichaam terwijl de ander nog helemaal kind is.

De een heeft een grote stijve en een enorme bos haar, de ander is nog helemaal kaal met een kinderpikkie.

En met stemwisseling is dat net zo: sommige hebben nog een hoge kinderstem, anderen al een zware mannenstem.

Tot zijn verbazing heeft hij gemerkt dat dit niet gelijk op gaat.

Er zijn jongens die van onderen al helemaal man zijn, maar nog wel een kinderstem hebben en omgekeerd.

Die twee zijn blijkbaar niet automatisch gekoppeld.

En hijzelf?

Hij is dertien, die veranderingen zijn bij hem ook begonnen.

Een tijdje geleden probeerde hij een nummer van de topveertig mee te zingen toen zijn stem ineens oversloeg.

Alwin had hem uitgelachen en zijn vader had hem geadviseerd daar maar mee te stoppen tot zijn stem uitgegroeid zou zijn.

Hij had duidelijk de baard in zijn keel.

Stomme uitdrukking, slaat nergens op.

In je keel heb je helemaal geen haren, dus ook geen baard.

Op je keel wel, zijn vader wel tenminste en Alwin moet zich ook al scheren.

Hij heeft nog niks groeien daar.

Onder zijn armen al wel een beetje en tussen zijn benen ook.

Maar kijkend naar andere jongens is dat normaal.

Dat is toch geen bewijs dat hij homo zou zijn?

Polly weet het niet.

Al dit soort dingen heeft hij al vaker bedacht.

Meer mannelijke jongens in de klas hebben het heel stoer over afrukken en klaarkomen en maken dan van die trekbewegingen voor hun onderbuik.

Hij weet wel wat ze bedoelen, maar zelf kent hij dat niet.

Hoewel, die keer in de kerstvakantie toen hij bij Pedro logeerde, zijn neefje...

Die was benieuwd hoe ver hij was, hoeveel haar hij al had en hoe groot zijn piemel werd als je daar aan zat.

Dat was wel gek, maar ook spannend.

Die van Pedro was een stuk groter.

De top was helemaal glad en er lekte iets uit dat geen plas was.

Hij was zich rot geschrokken toen Pedro ineens begon te hijgen, dat velletje naar beneden trok, het op en neer bewoog en plotseling met een diepe zucht iets wittig wegspoot.

Het duurde even voor hij zich realiseerde dat dit dus klaarkomen was en dat dat witte spul sperma.

Pedro wilde dat bij hem ook doen, maar dat had hij niet gewild.

Hij had vlug zijn pyjamabroek omhooggetrokken en gezegd dat hij dat zelf wel zou doen als hij zo ver was.

Maar dat hij dat allemaal ook wel een beetje leuk gevonden had, was dat het bewijs dat hij homo is?

Zou Alwin ook wel eens zoiets gedaan hebben met Bastiaan, de oudere broer van Pedro.

Of zijn vader vroeger met oom Adriaan, hun vader?

Die zijn alle vier geen homo, dat is wel duidelijk.

Waarom zou hij dat dan wel zijn?

Polly weet het niet, hij weet het echt niet.

Maar met wie moet je daar over praten?

Met wie kun je daar serieus over praten?

Niet bij de biologielessen over seksuele voorlichting.

De enkeling die daar een serieuze vraag stelde, werd in de pauze meteen belachelijk gemaakt door stoere klasgenoten.

Tijdens de les durfden ze dat niet.

En als meneer Barst, hun mentor en biologieleraar, zo nu en dan een vraag stelde, hielden zij hun mond dicht.

Thuis heeft hij het ook geprobeerd, maar zijn moeder kwam niet verder dan wat gestuntel over bloemetjes en bijtjes.

En zijn vader had gezegd dat hij dat vanzelf wel zou ontdekken als hij een leuk meisje had.

Over eventueel homo-zijn had hij het niet eens durven hebben.

Bij Alwin al helemaal niet.

Die had hem met die trekbewegingen voor zijn buik geadviseerd maar gewoon veel te oefenen en het zelf te doen.

Dat het echte nog veel lekkerder was, zou hij vanzelf wel merken.

Polly was er niet verder op doorgegaan.

Ze zouden niets snappen van zijn vragen, al helemaal niet over zijn twijfel aan zichzelf.

En straks komt Niels, zijn vriend, met wie hij al jaren optrekt maar met wie hij het nog nooit gehad heeft over seks.

Zou hij dat nu wel durven?

Zou Niels hem begrijpen?

Hij heeft net zo'n lijf als het zijne, ongeveer net zo ver in zijn ontwikkeling.

Van de week op school, toen hij enthousiast iets wilde vertellen, sloeg zijn stem helemaal over.

Iedereen in de klas moest er om lachen, hijzelf ook.

Volgens de leraar was dat heel normaal.

Niks van aantrekken en gewoon doorpraten.

Is zijn homotwijfel dat ook: heel normaal, niks van aan trekken?

Dan zouden meer jongens dat hebben,

Niels misschien ook wel.

Ja maar als, als, als... als hij nu eens echt homo is?

Dat zou toch kunnen?

Op tv zie je verschillende mannen waarvan iedereen dat weet, in de muziek en de sport ook.

En die zijn toch ook dertien geweest?

Zouden die toen, net als hij nu, ook zo hebben zitten twijfelen aan zichzelf?

Hij weet het niet.

Hij moet wat aan zijn huiswerk gaan doen.

Vanavond als Niels hier is, komt daar ook niks van.

Polly loopt naar de koelkast en pakt een blikje cola.

Eerst Frans maar, dat was vandaag in ieder geval een grote misser.

Het homobriefje ligt in zijn agenda...

Als zijn vriend na het eten binnenstapt gaan ze meteen naar zijn kamer.

Niels ploft op zijn bed neer en steekt zijn hand uit.

'Nou, kom op met dat briefje.

Het moet wel heel erg zijn, anders was je niet zo van streek.'

Zwijgend haalt Polly het blaadje uit zijn agenda en geeft het aan zijn vriend.

Als die het heeft gelezen, durft hij ook de vraag te stellen die hem al weken bezig houdt: 'Wat denk je, hebben ze gelijk?'

Niels haalt zijn schouders op.

'Weet ik veel, ik vind dit belachelijk, idioot en stom.

In groep acht zeiden ze dat al tegen je en dat sloeg nergens op.

Dat doet het nog steeds niet.

Waarom zou jij homo zijn?'

Polly kijkt de andere kant op.

'Weet ik niet, maar wat als het waar is?'

'Dan nog is het onzin jou daar mee te pesten.

Waarom zouden homo's stom zijn?

Er zijn duizenden uitvinders, ontdekkingsreizigers, kunstenaars, weet ik veel, voetballers, filmsterren, die homo zijn!'

'Zou jij nog mijn vriend willen zijn als ik homo ben?'

Het doet Niels pijn Polly's verdrietige ogen te zien.

Hij springt op van het bed en slaat zijn armen om hem heen.

Polly schrikt.

'Niet doen joh, misschien ben ik wel echt zo!'

Maar Niels houdt hem extra stevig vast.

'En wat dat nog?'

Homo-zijn is niet besmettelijk hoor.

Man, ze hebben je lelijk te pakken.

Die shitzooi geloof je toch zeker niet?!'

Polly werkt zich los uit zijn armen.

'Maar het zou toch kunnen?'

'Ja het zou kunnen, ik kan ook homo zijn, die stoere knullen die jou zo'n idioot briefje sturen ook.

Iedereen kan homo zijn, nou ja de meiden lesbisch.

Maar dat weet je toch niet?

Waarom denk jij dat je homo bent?'

Polly haalt zijn schouders op.

'Weet ik niet.

Dat zeggen ze toch niet zo maar?

Misschien zien zij iets in mij dat ik zelf niet zie.'

'Nou, wat dan?

Ik zie het niet hoor.

En ik ken je toch al aardig wat jaren.

Laat je niet gek maken man door die idioten met hun stomme briefjes.

Ik geloof er geen barst van dat jij homo bent.'

Polly reageert niet.

Hij zit met zijn hoofd in zijn handen en staart naar het behang voor hem.

'En als je homo zou zijn, met de nadruk op áls, dan zou er voor mij niks veranderen.

Dan ben je nog steeds Polly, mijn beste vriend van wie ik het nu ga winnen met punten scoren in die korf van je vader.

Kom op man, we gaan naar buiten.

Je maakt jezelf kapot door dit soort leugens geloven.'

Ze spelen een tijdje buiten tot Polly's moeder hen binnen roept om wat te komen drinken.

Daarna gaan ze weer naar boven.

Dat mag nog wel even, over een half uur moet Niels naar huis.

'Ik heb nog eens nagedacht toen we aan het korfballen waren,' begint hij als ze weer op Polly's kamertje zitten.

'O, daarom heb je van mij verloren,' grijnst Polly en duikt meteen weg om de stomp te ontlopen die zijn vriend voor hem in gedachten heeft. Hij is zijn rotgevoel een beetje kwijt.

Niels heeft hem niet laten vallen.

Het staat nog helemaal niet vast dat hij homo is.

En als hij dat wel zou zijn, maakt dat voor hem niets uit.

Ze blijven gewoon vrienden.

'Nee, ik meen het,' gaat Niels verder, 'volgens mij moeten we bewijzen dat jij geen homo bent.

En als je dat wél blijkt te zijn, maakt dat nog geen donder uit!

Verbaasd kijkt Polly hem aan.

'Hoe bedoel je?

Hoe kun je nou bewijzen dat ik geen homo ben?'

'Door op internet alles op te zoeken over homoseksualiteit en dan te kijken of dat klopt met jou.

Als jij net zo bent, ben je homo, en als jij niet zo bent, ben je dat niet.'

Polly zucht.

Zoals Niels het stelt, lijkt het zo eenvoudig.

'Volgens mij maak jij het veel te ingewikkeld.

Je moet gewoon googelen "ben ik homo" en dan kijken wat er komt.

Er bestaat vast wel een test die je in kunt vullen.

Nou en dan weet je het.'

'Dat is wel heel simpel.'

'Jij maakt het moeilijk, ik niet.'

'Mijn vader heeft mijn laptop afgepakt omdat ik midden in de nacht nog zat te gamen.'

'Dan vraag je hem toch terug en zeg je dat je hem nodig hebt voor school.'

'Maar als hij dan merkt dat ik die homotest zit te doen?'

'Nou en?'

Dan wis je toch de geschiedenis.

Dan kan hij niet terugkijken wat je hebt zitten doen.

En trouwens, je zal heus de enige niet zijn die dat doet.

Er zullen best meer jongens zijn die zich afvragen of ze homo zijn.'

'Jij ook?'

'Nooit over nagedacht.

Ik neem aan van niet.

Maar je maakt me wel nieuwsgierig.

Ik ga thuis ook eens kijken of ik zo'n test vinden kan.'

'En ga je hem dan maken?'

'Ja, waarom niet?'

'En als er dan uit komt dat je homo bent?'

'Dan steek ik mijn middelvinger op tegen dat beeldscherm!

Dan geloof ik daar geen barst van.

Dan is die test fout of ik heb hem verkeerd ingevuld.'

Polly moet even grinniken om de felle reactie van zijn vriend, maar dan wordt hij weer serieus.

'Ja, dat kan jij doen, voor jou is het wel duidelijk.

Maar wat moet ik als blijkt dat ik homo ben?'

Niels staat op en trommelt met zijn vuisten op Polly's schouders.

'Jij moet eens stoppen met dat domme als-denken van je, man!

Jij bent een doemdenker, daar hebben we het pas op school over gehad.

Pessimist met je als, als, als...

Je haalt je van alles in je kop wat je niet eens zeker weet.

Misschien ben je wel homo, ja, al denk ik van niet.

Maar zoek het uit.

Als blijkt dat je het niet ben, heb je je zorgen gemaakt om niks.

En als blijkt dat je het wel ben, nou dan vinden we daar ook wel weer

wat op.'

Polly probeert weg te draaien en zich te verdedigen tegen die roffelende vuisten.

Maar de nuchtere woorden van zijn vriend doen hem wel goed.

Hij maakt het veel te moeilijk voor zichzelf.

Het is inderdaad stom om je zorgen te maken over iets wat je niet weet.

'Kom op, ik wil nog even een rondje rennen voor je naar huis gaat.'

Even later hollen de jongens door de straten van het dorp.

Eerst langzaam, maar dan steeds harder, tot ze uiteindelijk hijgend bij het bord "einde bebouwde kom" stil staan.

Wie er gewonnen heeft is niet duidelijk, maar dat is het bijna nooit als ze rennen samen.

Op hun gemak slenteren ze terug.

Met de vertrouwde stomp en high-five gaat Niels terug naar huis.

'Zie je morgen.'

In de huiskamer zitten Polly's ouders tv te kijken,
Alwin is er niet.

'Mag ik cola?' vraagt hij.

Als er niemand thuis is pakt hij dat gewoon, anders vraagt hij dat.

Gek eigenlijk, hij weet heus wel dat dat mag.

'Jij een biertje, pap?'

Zijn vader knikt.

'Lekker, bedankt.'

'Doe mij maar sinas,' komt zijn moeder.

Polly zet alles op het tafeltje en schudt een zak chips leeg in een
schaaltje.

Het is eigenlijk best gezellig zo met z'n drietjes.

'Moest Niels niks meer drinken?' vraagt zijn moeder.

'Nee, die moest nog wat doen voor school.

Ik ook eigenlijk.'

'Nou dan zou ik maar niet te lang hier beneden blijven plakken.'

Polly haalt even diep adem en komt dan met zijn vraag: 'Maar daar
heb ik mijn computer voor nodig.

Pap, mag ik mijn laptop terug?'

Zijn vader kijkt bedenkelijk.

Polly weet al wat hij gaat zeggen en is hem voor.

'Sorry voor van de week.

Dat was stom.

Ik zal niet meer tot zo laat gamen.'

'Dat was inderdaad stom,' zegt zijn vader.

Zijn moeder knikt.

'Alwin heeft hem toch ook gewoon op zijn kamer en die is nog veel
later bezig dan ik.'

'Alwin is zestien, jij dertien, jij hebt je nachtrust nodig.'

Dat is geen leuke opmerking van zijn moeder, maar Polly weet dat ze
gelijk heeft.

Als hij te weinig slaapt is hij eerder boos en chagrijnig.

Dan kan hij veel minder hebben.

Maar hij kan toch niet zeggen dat hij zijn computer terug wil omdat hij anders die test niet kan maken?

Gelukkig komt zijn vader met een tussenoplossing.

'Oké, jij mag je laptop, maar ik wil dat je hem door de weeks iedere avond om tien uur hier beneden brengt.'

Hij kijkt zijn vrouw vragend aan alsof hij haar instemming verwacht.

Gelukkig knikt ze.

'Maar tien uur vind ik te laat, maak er maar half tien van.'

'Kwart voor dan? vraagt Polly.

Zijn vader grinnikt en loopt naar de kast waar hij de laptop van zijn zoon opgeborgen heeft.

'Alsjeblieft,' zegt hij, 'maar dan ook om tien uur in je bed liggen!'

Met zijn laptop onder zijn arm loopt Polly naar zijn kamer. Die heeft hij tenminste weer terug.

En hij hoeft pas om kwart voor tien terug, tijd genoeg voor die test.

Wel slim van Niels om dat te bedenken.

Vastbesloten typt hij bij google zijn vraag in: "ben ik homo?"

Nooit geweten dat er zo veel sites zijn die zich daar mee bezig houden.

Gewoon maar de bovenste proberen.

Dat is er een met nog veel meer informatie, over boeken, films, tv-series en YouTube filmpjes.

Allemaal over homo's.

Hier kan hij wel een paar weken mee vooruit.

Dit had hij in groep acht al moeten weten, dan was hij vast eerder gaan kijken en zoeken hier.

Dan had hij misschien veel eerder geweten of hij wel of geen homo is.

Het liefst zou hij nu een paar van die filmpjes willen kijken.

Die gaan over homo's.

Als hij ook homo is, zou hij iets van zichzelf daarin moeten herkennen.

Morgen maar doen, zijn ouders denken dat hij iets voor school aan het opzoeken is.

Hij scrollt naar de homotest en start het programma.

'Ik denk dat ik misschien homo ben.'

Dat is wel duidelijk: ja dus

'Ik durf daarover te praten met iemand.'

Ook ja, dat heeft hij net gedaan vanavond, met Niels.

'Ik ben af en toe best trots op mezelf.'

Nee, dat is hij niet, hij vindt zichzelf zo nu en dan knap stom.

Hij was over zijn toeren door dat briefje, maar Niels vindt dat flauwe kul.

'Ik voel me al langer dan twee weken somber, een beetje depri.'

Ja, dat klopt ook wel.

Maar wat heeft dat met wel of niet homo zijn te maken?

Zijn homo's vaker depri dan?

'Ik heb al eerder geprobeerd een einde aan mijn leven te maken.'

Nou ja, wat is dat voor onzin.

Nee hoor, gelukkig niet.

Maar het is wel een vraag die hem even doet nadenken.

Is homo zijn dan zo moeilijk dat je er depri van wordt en zelfmoordneigingen krijgt?

Dat zou niet best zijn...

'Ik word wel eens gepest omdat ze denken dat ik homo ben.'

Ja, die briefjes nu en die rotopmerkingen vroeger zou hij geen plagen

meer noemen.

Of ze bedoeld zijn om hem te pesten weet hij eigenlijk niet.

Hij kijkt even of er nog veel vragen komen.

Het valt mee, hij is al bijna op de helft.

Zo eerlijk mogelijk maakt hij de test af.

Niet te lang nadenken, gewoon kiezen.

Ook bij de laatste.

'Ik ben bang dat mijn familie mijn homo gevoel niet accepteert.'

Ja, dat is zo.

Ze zouden hem voor gek verklaren.

Maar moeten die dat ook weten?

Zijn vader en moeder is toch genoeg?

Moeten dat eigenlijk?

Kan hij niet gewoon in z'n uppie homo zijn, zonder dat iemand dat weet?

Zelfs Niels hoeft het niet te weten.

Als die er morgen naar vraagt kan hij toch gewoon 'nee' zeggen...?

Polly heeft het zweet in zijn handen als hij op de uitslag-toets drukt.

Wat zou er uit komen, ja of nee?

Tot zijn verbazing verschijnt er een scherm met allemaal instanties en telefoonnummers waar je hulp kunt vragen.

Ja, hallo, nou weet hij nog niks!

Dit wilde hij helemaal niet!

Hij wil weten of hij wel of geen homo is!

Was dit geen test om dat uit te zoeken?

Heeft hij een verkeerde test zitten maken?

Hoe kan dat?

Heeft hij niet goed opgelet?

Volgens zijn klok heeft hij nog een halve minuut om zijn computer aan zijn vader te geven.

Veel te weinig om te kijken waar het fout gegaan is.

Nu moet hij stoppen.

Hij heeft geen zin om te laat te zijn met terugbrengen.

Morgen verder.

Zal hij vragen of hij zijn laptop zelf uit de kast mag halen als hij thuis komt uit school morgenmiddag?

Dat is toch niet zo'n gekke vraag?

Hij moet toch meteen zijn huiswerk doen, want 's avonds hebben ze korfbaltraining.

Stomme test.

Zou Niels die ook nog gemaakt hebben?

Eenmaal in bed heeft Polly meer dan genoeg om over na te denken.

Misschien heeft hij niet de juiste test gedaan.

Wat hieruit kwam heeft hem niet vrolijk gemaakt.

Bang is zelfs een beter woord.

Waarom die vragen over depri zijn en zelfmoord en zo?

En over ouders die je niet begrijpen?

En over gepest worden omdat je homo bent?

Hij gelooft niet dat het toevallig is dat ze die stellen in een test over wel of niet homo zijn.

Wat zou Niels daar van vinden?

Die zou waarschijnlijk zeggen: 'Nou, dan google je toch op "homo en zelfmoord", "homo en depressie" en zo?

Dan weet je tenminste of het waar is wat je denkt.'

Niels is altijd veel optimistischer dan hij.

Hij heeft vaak tegen Polly gezegd dat hij positief moet denken.

'Jij maakt alles veel te somber.

Meestal valt het best mee.

Jij leeft veel te veel op je gevoel!

Daar heeft hij gelijk in en Polly weet dat ook wel, maar dat gevoel is soms zo sterk.

Vanmiddag met dat briefje ook.

Toen was hij helemaal weg, toen kon hij niks meer, wist hij niks meer en voelde hij zich ellendig en waardeloos.

En waarom?

Omdat één idioot "stomme homo" op een briefje geschreven had en hij zo dom was dat te geloven.

Soms heeft hij een hekel aan zichzelf.

Waarom kan hij niet net zo nuchter zijn als Niels?

Die gelooft zo'n briefje gewoon niet.

Die halen ze heus niet onderuit met zo'n mietjesopmerking.

Die zou meteen terugschelden of er een geintje van maken.

Waarom kan hij dat niet?

Omdat Niels geen homo is en hij wel?

Kan hij niet leren net zo te denken en te doen als Niels?

'Ieder mens is uniek' zei die man van maatschappijleer van de week.

Nou hij is liever net zoals alle andere jongens, net zoals Niels, dat is een stuk gemakkelijker en leuker.

Het eerste wat Niels de volgende ochtend op school doet als hij Polly tegenkomt bij het fietsenhok, is vragen of hij die test nog gemaakt heeft gisterenavond.

Polly had zich voorgenomen om daar niets over te zeggen, maar hij kent zichzelf en Niels goed genoeg om te weten dat hij dat dat bij hem niet lukt.

Het enige wat hij zegt is: 'Niet hier, niet waar iedereen ons horen kan.'

'Je hoeft alleen maar ja of nee te zeggen,' houdt Niels aan.

Maar als Polly zijn hoofd schudt, begint hij te lachen.

'Nou weet ik dus nog niks.

Dat kan betekenen die je niks wil zeggen, dat je die test niet gemaakt hebt, of dat er uit komt dat je geen...'

Hij zwijgt omdat Polly hem een zet geeft zodat hij bijna met fiets en al op de grond valt.

Aan zijn gezicht ziet hij dat Polly echt boos is.

Of is hij meer bang?

Hij zet zijn fiets in het rek en loopt achter hem aan naar de school.

Wat jammer dat zijn vriend zo'n piekeraar is en alles zo moeilijk maakt voor zichzelf.

Zou hij nog steeds met die homotoestanden zitten?

Dat hoeft toch helemaal niet?

Nou ja, dat hoort hij straks wel, in de pauze of zo.

Hij heeft ook een test gemaakt gisterenavond: 'Ben ik gay?'

Eigenlijk moest hij daar alleen maar om lachen.

Dat was te stom om serieus te nemen.

Hij zal Polly zeggen dat hij die test ook moet doen, dan is hij dat hele homogedoe meteen kwijt.

Heb je meer dan zestig minuten in de badkamer nodig?

Nee.

Heb je wel eens iets gehad met een jongen?

Nee.

Wilde je al graag een keer iets met een vriend hebben.

Nee, hij niet. Polly wel?

Vast ook niet.

Draag je stiekem dameskleding of ondergoed?

Nou ja, niet dus!

Heb je al eens getongzoend met een jongen?

Nee, natuurlijk niet, met een meisje trouwens ook niet.

Als dat niet het geval is, heb je dat al eens willen doen?

Nee!

Heb je al eens orale seks gehad met een jongen?

Toen moest hij even googelen wat "oraal" is.

Met je mond.

Seks met je mond?

Getsie, nee dus.

Heb je wel eens anale seks met een jongen gehad?

Ook even googelen.

Dat is dat je je pik in de kont van een andere knul steekt.

Nou ja. Niet dus.

Zou jij voor geld met een jongen naar bed gaan?

Hallo, dan ben je een hoer!

Nee dus.

Kijk jij onder de douche stiekem naar het geslacht of het achterwerk van mannen?

Nee, hij niet.

En Polly?

Dat weet hij niet.

Als die echt homo is misschien wel.

Maar als die bij al deze vragen een of twee keer "ja" gezegd zou hebben, is hij dan homo?

De rest van die test heeft hij niet meer ingevuld, alleen even naar gekeken.

Het zijn allemaal van dat soort vragen.

Hij had er geen zin meer in.

Hij is geen homo, dat is wel duidelijk.

Maar Polly?

Hij déntkt dat zijn vriend ook overal "nee" in zou vullen, maar dat wéét hij niet.

Daar praat je niet over.

Stel nou dat hij wel is.

Dan is het logisch dat hij bang is voor zijn eigen gedachten en dat hij zich rot schrikt van zo'n briefje.

Hij zou zich ook doodschamen als hij bij die vragen een aantal keren "ja" had moeten zeggen.

Hij zou dat ook tegen niemand durven toegeven.

Pas heel laat die avond valt Niels in slaap.

Het duurt inderdaad tot de pauze voor de jongens de kans hebben elkaar te spreken zonder anderen in de buurt die kunnen storen.

Polly is allang niet meer boos op Niels.

Hij popelt zelfs van verlangen om zijn vriend te vertellen over die rare test van gisterenavond.

'Eigenlijk vond ik die vragen een beetje eng.

Over zelfmoord en gepest worden en problemen thuis en zo.

Het lijkt erop dat dat hoort bij homo-zijn.

Dat wil ik helemaal niet!

Niels begrijpt dat hij een andere test gemaakt heeft.

'Nou, die van mij was ook stom.

Of ik wil tongzoenen met een jongen, of ik zijn pik wil likken, of de mijne in zijn kont wil stoppen...

Dat slaat toch nergens op.

Blijkbaar doen homo's dat.

Zou jij dat wel willen?'

Polly griezelt al bij het idee: 'Alsjeblieft niet zeg!'

Niels' conclusie is duidelijk: 'Als homo's dat dus wel doen en lekker vinden en jij niet, ben jij dus geen homo.'

Zou het zo simpel zijn?

Het klinkt heel logisch, maar geloven doet Polly het niet.

'Hoe weet je nou of die testen kloppen?'

Niels haalt zijn schouders op.

'Weet ik ook niet.'

Maar ineens heeft hij een idee: 'Hé als ik nou jouw test maak en jij maakt de mijne, dan wordt het misschien wel duidelijker.'

Polly zucht.

Na de schrik van gisterenavond heeft hij helemaal geen zin in nieuwe testen.

Maar Niels houdt aan.

'Die van mij ging over wat homo's willen en doen en denken.

Nou als jij die eerlijk invult, weet je meteen of je homo bent of niet.'

Polly niet reageert niet en staart naar de grond.

'Volgens mij komt er uit dat jij geen homo bent.

En als je dat weet, hoef je je daar ook geen zorgen over te maken.'

Voor Niels is het zo duidelijk dat Polly besluit naar hem te luisteren.

Hij zal vanmiddag googelen op "ben ik gay" en die test maken.

Daarna zien ze wel verder.

Die middag is hij zoals gewoonlijk de enige die thuis is.
Zijn vader heeft hem vanmorgen al zijn laptop gegeven omdat het wel logisch was dat hij die 's middags moest gebruiken.
Vlug zoekt hij de test van Niels op.
De meeste vragen vindt hij inderdaad stom en kan hij zo met "nee" beantwoorden.
Maar er zitten er ook bij waar hij over na moet denken.
Bijvoorbeeld de vraag of je wel eens hebt willen tongzoenen met een jongen.
Hij heeft dat nog nooit gedaan, ook niet met een meisje.
Het lijkt hem raar, vies eigenlijk.
Maar als je vrijende mensen ziet op tv zijn ze altijd aan het zoenen, ook aan het tongzoenen.
Eigenlijk is hij wel benieuwd hoe dat voelt.
Daar heeft hij dus "ja" ingevuld.
En dat heeft hij ook op de vraag of hij onder de douche wel eens naar de pik of de billen van andere jongens kijkt.
Dat lijkt hem vrij logisch, dat doen alle jongens op korfbal.
Naar billen minder, maar naar pikken wel.
Dan zou zowat iedereen dus homo zijn.
Met de vragen waar je aan denkt bij masturberen weet hij niet goed raad.
Dat dat moeilijke woord "aftrekken" betekent, weet hij wel.
En hij weet ook wel hoe dat moet, tenminste in theorie.
Hij heeft dat bij zichzelf ook wel eens geprobeerd.
Maar of dat nou echt gelukt is, weet hij niet.
Pedro kon dat velletje gemakkelijk over die glanzende punt trekken.
Maar bij hem zat dat strak en deed het behoorlijk zeer.
Volgens de stoere jongens is het lekker, maar dat vond hij niet.
Er kwam wel iets uit, maar of dat sperma was, weet hij ook niet.
En of hij toen aan jongens of aan meisjes dacht, weet hij al helemaal

niet.

Volgens hem aan geen van tweeën.

Stomme vragen, stomme test.

Of hij de billen van jongens mooier vindt dan die van meisjes.

Hoe weet hij dat nou.

Hij heeft nog nooit meisjesbillen gezien.

Ja, van hele kleine meisjes op het strand, maar dat had niks te maken met mooi.

Of hij mannen in het algemeen aantrekkelijker vindt dan vrouwen?

Nooit op gelet.

Hij vindt jongens meestal leuker dan meisjes, maar de meisjes op korfbal zijn ook best aardig.

Die op school doen vaak zo stom over make-up en hysterisch over populaire bands en zo.

Maar is leuk en aardig hetzelfde als aantrekkelijk?

En wat moet hij met de vraag of de relatie met zijn moeder beter is dan met zijn vader?

Hij vindt zijn moeder aardiger, die schreeuwt en scheldt minder dan zijn vader.

Die vindt gauwer iets goed, maar ze is ook sneller bezorgd.

En die laatste vragen zijn ook weer stom: Of hij gay is, of bi?

Ja, om daar achter te komen maakt hij deze test!

Of hij denkt dat hij zo is?

Dat weet hij dus niet!

Of vrienden denken dat hij zo is?

Niels niet!

Van andere vrienden heeft hij nooit iets gehoord daarover.

Maar ze gooien wel die briefjes op zijn bank.

Stomme test!

Helaas, voor een uitslag moeten alle vragen ingevuld zijn.

Uiteindelijk kiest hij bij alle vragen waar hij aarzelt voor "ja".

Dat klopt wel niet helemaal, maar het is in ieder geval minder duidelijk "nee" dan bij die andere vragen.

Niels zou gewoon zijn middelvinger opsteken als hij het niet eens was met wat er uit die test zou komen.

Zou hij dat ook durven?

De uitslag is anders dan hij verwachtte.

Er staat: *"Je bent bi of hebt een licht vrouwelijke kant. Je voelt je ondanks dat tot vrouwen aangetrokken."*

Nou ja, ze denken daar dus dat hij bi is, biseksueel, dat hij allebei is.

Wat moet hij daar nou weer mee?

Er is ook wel iets van opluchting: hij is in ieder geval geen homo.

Had Niels toch gelijk.

Wat zou die er van zeggen dat hij bi is?

Zou hij dat wel geloven?

Of zou hij weer met zijn middelvinger komen.

Van biseksualiteit weet Polly al helemaal niks.

Ja, hij heeft wel eens gehoord dat dat bestaat, maar geen idee eigenlijk wat en hoe dat is.

'Dan moet je daarop googelen,' zou Niels zeggen.

'Ik heb dus die test gemaakt,' begint Niels als ze weer boven zijn op Polly's kamer, 'en ik snap best waarom jij daar van schrok. Ik dacht net als jij: wat hebben die vragen over ruzie thuis en je depri voelen en zelfmoord en zo met homo's te maken?'

Polly is op de rand van zijn bed gaan zitten en gebaart Niels een beetje zachter te praten. Hij voelt er niets voor dat zijn moeder beneden kan horen waar ze het over hebben.

Een beetje minder hard gaat Niels verder: 'Ik kwam dus ook op die site met adressen en telefoonnummers en zo waar je hulp kunt vragen.'

Dat hij een paar vragen ingevuld heeft zoals hij denkt dat Polly dat gedaan heeft, vertelt hij maar even niet. Hij wilde ook de uitslag van die site zien.

'Maar jij bent geen homo en jij kwam daar ook. Hoe kan dat dan?' wil Polly weten.

'Ik denk dat ze iedereen voor wie iets niet helemaal duidelijk is op die site terecht laten komen.

Ze willen niet dat je aarzelt of ergens over loopt te tobben, je moet gewoon praten als je iets weten wil of ergens mee zit.'

Even zeggen ze allebei niets.

'Ik heb meteen maar even doorgegoogeld op "homo en zelfmoord," gaat Niels verder.

'Nu snap ik de vragen uit die test beter.

Volgens een of ander onderzoek doen homotieners vijf keer zo vaak een poging tot zelfmoord als heterotieners.

Wanneer iemand dat soort neigingen heeft, is de kans dus groter dat hij homo is.'

Hij schrikt als hij Polly met een ernstig gezicht langzaam ziet knikken.

'Heb jij dat ook?'

Er trekt iets van een glimlach over Polly's gezicht.

'Nee, zo erg is het niet.

Maar het lijkt me niet gemakkelijk om homo te zijn.

Ik zou daar nooit voor kiezen.'

'Volgens mij heb je niets te kiezen.

Zo word je geboren en daar kun je daar niets aan doen.

Het zijn trouwens meer meisjes dan jongens die dat proberen.'

Polly kijkt hem vragend aan.

'Proberen een einde te maken aan hun leven.

Volgens dat onderzoek zestien procent van de meisjes en negen procent van de jongens.'

Daar schrikt Polly van. 'Zo veel...'

'Nou ja, als je even rekent: vijf van de zes meisjes probeert dat dus niet en tien van de elf jongens ook niet.'

Typisch een Niels-opmerking, dat had hij kunnen verwachten.

'Jammer als jij als knul die elfde bent.'

'Hé, ik heb hier geen zin meer in, laten we maar naar trainen gaan.

Korfbal is leuker dan homo zijn.'

Dat snapt Niels ook wel, maar hij zou veel meer willen weten.

Vooraf hoe het dan komt dat zoveel homojongeren het zo moeilijk hebben met zichzelf.

Zou Polly dáárom somberder zijn dan hij, minder vrolijk.

Het lijkt alsof hij minder lol, minder plezier heeft in het leven.

Daar heeft hij vroeger nooit zo op gelet, maar de laatste tijd valt hem dat steeds meer op.

Polly's ogen lachen niet meer.

Hij doet nog wel mee met geintjes en heeft ook wel plezier in lolletjes, maar toch anders dan vroeger.

Op de fiets naar korfbal is hij ook stiller...

Korfbal is leuk en de pittige training doet Polly even al zijn gepieker

vergeten.

Ze moeten flink rennen, heen en weer lopen, springen, drie keer stuiten en dan overgeven, verdedigen, aanvallen.

En de trainer geeft hen geen moment rust.

Aan het eind spelen ze nog een oefenpartijtje.

Dat is altijd spannend, want dan moet je alles toepassen wat je geleerd hebt tot nu toe.

Het leuke van korfbal vindt Polly dat jongens en meisjes in hetzelfde team spelen.

Ze moeten dus samenspelen, veel overspelen en elkaar de mogelijkheid geven te scoren.

Afspraak daarbij is wel dat de jongens alleen de jongens mogen dekken en de meisjes alleen de meisjes.

Je hebt dus automatisch minder machogedrag dan bij typische mannensporten.

Polly is niet zo macho, nooit geweest.

Zijn vader had hem op boksen willen hebben net als Alwin, maar dat had hij met zo'n stelligheid geweigerd dat zijn moeder zijn vader overhaalde voor hem een andere sport te kiezen.

Voetbal was de tweede keus van zijn vader, maar dat vond hij ook niks.

Liefst had hij helemaal geen teamsport gedaan, maar dat was geen optie.

Uiteindelijk was het dus korfbal geworden, al was dat in de ogen van Alwin en zijn vader een sport voor watjes, mietjes en meiden.

Veel stimulans van thuis was er dus niet, maar tot zijn verbazing voelde Polly zich hier best op z'n gemak.

Met meisjes in het team gaat alles vanzelf minder grof en hard en met dubbelzinnige opmerkingen hoeft ook niemand aan te komen.

Alleen in de jongenskleedkamer een beetje, maar veel minder erg dan op school.

'Dekken Polly, beter dekken, je geeft Niels te veel vrijheid.

Goed dekken!

Polly hoort de trainer roepen en ziet Niels met een brede grijns pogingen doen de bal langs of over hem heen te spelen.

'Beter dekken Polly,' grinnikt hij als hij kans ziet de bal langs hem te spelen naar een medespeler die vrijstaat en vervolgens met een mooi boogballetje de bal door de korf gooit.

'Hoe kan ik Niels nou dekken,' sputtert Polly zachtjes, 'dat wil ik niet. Dekken is wat een stier met een koe doet, of een beer met een zeug, een reu met een teef.

Dat wil ik niet, ik ben geen...'

Niels schrikt van het stille gefoeter van zijn vriend.

Dat dekgeintje was iets van vorig jaar, toen ze in groep acht op korfbal kwamen.

Nu denkt niemand er meer aan het dat ook dubbelzinnig uitgelegd kan worden.

Is Polly nog zo kinderlijk, of komt dat door die briefjes en wat ze nu op internet aan het uitzoeken zijn?

Als ze van het veld naar de kleedkamer lopen, blijkt Polly zich al omgekleed te hebben.

'Moet jij niet douchen vandaag?' vraagt een van de jongens.

'Nee, geen zin, doe ik thuis wel.'

Niemand doet er moeilijk over, maar de manier waarop hij kijkt naar Niels klopt niet.

'Hé, ik ga vast naar huis, zie je morgen op school.'

Ook dat klopt niet.

Peinzend kijkt Niels hem na.

'Hebben jullie ruzie of zo?' vraagt de jongen van die douche-opmerking.

'Wel nee joh, hij heeft even genoeg aan zichzelf.'

'Moet kunnen,' is de algemene mening.

Pas alleen op de fiets naar huis realiseert Niels zich dat hij niets gevraagd heeft over de test die Polly gemaakt heeft.

Hij heeft er ook niets over gezegd.

Zou daar iets uitgekomen zijn wat hij helemaal niet leuk vindt?

Zal hij hem nog even appen?

Nee, laat maar. Polly heeft duidelijk laten merken dat hij liever alleen is nu.

Dat liever alleen zijn van Polly klopt wel.

Hij wil nog even googelen op dat "zelfmoord" voor hij zijn computer moet inleveren bij zijn vader.

Thuis weigert hij te komen zitten en iets te drinken.

Hij heeft voor die Franse test iets besproken met Niels en dat wil hij eerst bijwerken.

Zijn ouders trappen er in, die zijn allang blij dat hij zijn schoolwerk zo serieus neemt, dat is ook wel eens anders geweest.

De internetpagina is gemakkelijk te vinden.

Het gaat over "LHBT-jongeren": lesbies, homo's, biseksuelen en transgenders.

Niet alleen over homo's dus.

Zou dat wat uitmaken in de uitkomsten?

Zouden de cijfers dan lager zijn, of juist hoger?

Volgens die tweede test is hij biseksueel.

Van homo's weet hij niet veel, maar van biseksualiteit absoluut niets.

En transgenders zijn toch jongens die in een meisjeslichaam zitten, of andersom?

Dat lijkt hem helemaal vreselijk.

Dan voel je je een jongen, maar je bent een meisje.

Dat moet toch een ramp zijn!

Dat heeft hij in ieder geval niet, gelukkig niet.

Volgens dat onderzoek komen die hoge zelfmoordcijfers "omdat de school geen veilige plek is voor dit soort jongeren."

Daar kan hij zich wel wat bij voorstellen.

Hij vindt die briefjes al verschrikkelijk.

Echt pesten als schelden en spullen afpakken of dreigmailtjes moet nog veel erger zijn.

"De helft van deze jongeren heeft wel eens zelfmoord overwogen," staat er.

Dat is veel, maar Niels zou zeggen: de helft dus niet...

"Driekwart krijgt te maken met antihomo-uitingen."

Ja, dat zal best, dat krijgt hij al en het is nog niet eens zeker dat hij homo is.

Maar als hij bi zou zijn zou dat niet veel uitmaken.

Thuis zou het niet beter zijn dan op school.

Zijn vader en Alwin zouden echt hun mond niet houden met hun rotopmerkingen.

"Wat deze jongeren nodig hebben is erkenning van hun anders-zijn, steun en acceptatie, zowel van volwassenen als van leeftijdgenoten."

Dat is waar, maar dan moet je er wel over durven praten.

En dat durft hij niet.

Dat Niels hem helpen wil is al heel wat.

Daar is hij hem heel dankbaar voor, al weet hij niet hoe hij hem dat duidelijk moet maken.

Het alarm op zijn mobiel geeft aan dat hij nog twee minuten heeft om zijn laptop in te leveren bij zijn vader.

Misschien ook wel goed.

Anders zou hij ook nog gaan googelen op dat bi zijn.

Voor vandaag is het meer dan genoeg.

Dat Niels daar niet naar gevraagd heeft.

Die was te vol van zijn eigen test waarschijnlijk.
Toch aardig dat hij met hem mee wil denken.

De volgende ochtend staat Niels Polly al op te wachten aan het eind van de straat.

Hij is expres eerder van huis gegaan, maar wilde niet bij Polly voor de deur staan.

'Sorry dat ik gisteren niks gevraagd heb over de test die jij gemaakt hebt,' begint hij als Polly naast hem fietst.

Die vindt dat onzin.

'Ik heb er zelf toch ook niks over gezegd.'

'Wil je dat eigenlijk wel?

Ik bedoel, het gaat over jou, maar ik ben er net zo mee bezig als jij.

Als je dat vervelend vindt moet ik daar mee kappen.'

Dat is wat Niels zich gisteravond in bed afgevraagd heeft.

Bemoeit hij zich met dingen die hem helemaal niet aan gaan?

Dit is immers privé van Polly.

Mag hij daar wel steeds zo naar vragen?

Langzaam trappen ze door.

'Dat is een voordeel van lekker vroeg zijn,' flitst het door hem heen.

Hij draait zijn hoofd even naar Polly.

Heeft die nou tranen in zijn ogen, of lijkt dat maar zo?

'Ik wil er wel over praten,' klinkt het even later naast hem, 'maar ik vind het moeilijk.

Ik vind het gek en raar van mezelf.

Ik snap er niks van.

Die testen zijn stom en de uitslag is stom en ik ben de stomste van alles en iedereen!

Niels schrikt van die reactie.

Dat Polly er echt mee zit is wel duidelijk, veel meer dan hij dacht van

de week.

Hij gaat ineens langzamer fietsen.

Polly kijkt op zijn horloge.

'Je moet wel doorrijden, anders komen we te laat.'

'Nou en? Dan verzin ik wel een smoes.'

Gelukkig kan Polly daar een beetje om lachen.

'Ik kom vanavond wel even naar jou toe.'

Dan zeg ik wel dat we nog met die Franse test bezig zijn.'

En dus googelt Polly die middag op "Hoe weet ik of ik biseksueel ben?"

Hij barst van de vragen.

Eerst weten wat het is.

Dat is simpel: "dat je op jongens en meisjes valt."

Ja, hallo, hij valt helemaal niet, niet op jongens, maar ook niet op meisjes.

Dan is hij nog eerder niet-seksueel.

Kan dat ook?

"Als je als jongen vaak fantaseert over jongens, verliefd bent op een jongen of wil vrijen met een jongen, denk je dat je homo of bi bent. Maar dat hoeft niet.

Als je nog puber bent, wisselt dat nog wel eens.

Dat wordt wel duidelijk als je ouder bent."

Dat stukje moet hij nog een paar keer lezen voor hij het snapt.

En eigenlijk snapt hij dat dat hij dus nog niks weet.

Nog zo'n lastig stukje: "Veel jongens die zich hetero noemen voelen zich ook wel eens seksueel aangetrokken tot een jongen.

Dat is niet gek.

Seksuele voorkeur is niet zo zwart-wit als we vaak denken.

En als je jong bent wisselt dat nog wel eens."

Dat is net zo als dat van daarnet.

Maar hij voelt zich helemaal niet "seksueel aangetrokken" niet tot jongens en niet tot meisjes.

Dus wat ben je dan?

Zo weet je dus nog niks.

"Hokjes zijn handig om iemand in te stoppen, maar eigenlijk past niemand helemaal in een hokje."

In wat voor hokje past hij?

Volgens die vorige test in het bi-hokje.

Het zal wel.

Hij googelt nog wat verder, leest hier en daar wat en komt dan de term *a-seksueel* tegen.

Dat ben je als je je niet aangetrokken voelt tot mannen of vrouwen.

Tevreden leunt Polly achterover.

Hè hè, het is duidelijk: hij is dus *a-seksueel*.

En volgens die site is daar ook niks mis mee, een hele zorg minder.

Het volgende stukje is trouwens ook leuk:

"Weet je het niet, twijfel je, kom je er niet uit?"

Laat het los.

Dit zijn alleen maar hokjes.

Er is nog meer mogelijk.

Sommige jongeren noemen zich pan-seksueel.

Dan ben je verliefd op mensen, maakt niet uit welk soort.

Je kunt ook bishierig zijn, dan ben je bi-seksueel en nieuwsgierig."

Zou Niels dit ook allemaal weten?

Het is ook wel cool eens een keer meer te weten dan hij.

Vanavond kan hij hem dat best vragen.

Op een andere site vindt hij ineens nog een test om uit te zoeken of je homo of bi bent.

Hij scrolt even om te kijken hoe lang die is want in weer dertig vragen zoals die andere heeft hij geen zin.

Deze heeft er maar tien.

Dat kan nog wel even voor hij aan zijn huiswerk begint.

In een snel tempo vult hij de vragen in, minder zenuwachtig dan bij de vorige.

Hij weet nu toch al wat hij is.

De vorige keer was hij bang voor wat er komen zou.

Bang dat hij toch homo zou zijn.

Toen was hij bi.

Dit is een bi-test, maar volgens die andere site is hij niks.

Hoe serieus kun je die sites dus nemen dan?

Moet je net als Niels gewoon je middelvinger op steken bij alles?

Hij moet lachen als hij ziet wat er staat als uitkomst:

"Waarschijnlijk ben je hetero, of je bent er nog niet helemaal achter. Misschien komt dat later nog, maar geen zorgen als je het wel bent."

Goed, nu is hij dus weer hetero.

Is hij alles geweest: homo, hetero en bi.

Ze weten het dus niet.

Nou, hij weet het zelf ook niet.

Dat gaat hij vanavond aan Niels vertellen.

Hij is niet van plan nog langer bezig te zijn met die stomme sites en dat achterlijke homogedoe. Hij is gewoon niks.

Opgelucht fluitend loopt hij naar beneden om cola te halen.

Het is altijd even wennen om bij Niels achterom te lopen en door de bijkeuken de keuken binnen te stappen.

Niels' vader is dokter en ze wonen in een groot huis.

Er is een praktijkingang, een privéingang en de achterdeur.

In het begin belde Polly netjes aan bij "privé," maar nu mag hij gewoon achterom komen, met de nadruk op "gewoon."

Zijn vriend zit boven op zijn kamer, maar komt naar beneden hollen als zijn moeder onder aan de trap roept dat Polly er is.

'Zullen we eerst een eind lopen?' stelt Niels voor, 'kijken of ik vandaag sneller ben dan jij.'

Polly vindt het best.

In een wedstrijd heeft hij geen zin, maar in lekker hardlopen wel.

Hij laat Niels het tempo aangeven en ook waar ze naar toe gaan.

Ze zijn al een heel eind het dorp uit als zijn vriend ineens de uitdaging zoekt:

'Wie het eerste op de rivierdijk is daar in de verte.'

Hoewel hij het niet van plan was laat Polly zich toch overhalen te rennen en de laatste vijftig meter zelfs te sprinten.

Wie uiteindelijk als eerste op die dijk staat is weer eens niet duidelijk, maar dat doet er ook niet toe.

Als ze uitgehijgd zijn komt Niels terug op de vraag die vanmorgen onbeantwoord is gebleven.

'Dus jij vond die test van mij stom en de uitkomst stom en jezelf stom.'

Polly haalt nog een keer diep adem en antwoordt:

'Ja, want na dertig stomme vragen zeiden ze dat ik bi ben, biseksueel, dat ik op jongens en meisjes verliefd kan worden.'

Verbaasd kijkt Niels hem aan.

'En is dat zo, kun je dat?'

Polly begint te lachen.

'Wel nee, natuurlijk niet, ik ben nog nooit verliefd geweest, niet op een knul en niet op een meid.

Hoe kunnen ze dan zeggen dat ik op allebei kan vallen?

Ik val helemaal niet.'

Niels snapt het niet.

'Ben jij nooit verliefd geweest?'

'Nee, volgens mij niet. Jij wel?'

'Ja, nee, weet ik niet.'

'In groep acht zeiden ze dat jij op Lydia was.'

'Ja, ze zeggen zo veel, ik vond Lydia wel aardig.

We hebben zelfs gezoend in de bosjes achter de school.

Maar dat was meer omdat de zij me meegenomen had daar naar toe.

Toen heeft ze gevraagd of ik verkering met haar wilde en heb ik ja gezegd.'

'Hoe vond je dat zoenen?'

'Stom, maar wel stoer, ik voelde me ineens geen kind meer, alsof ik groot was.'

'Was je verliefd op haar?'

'Weet ik veel, ik denk van niet'

'Maar kun je dan zeggen dat je valt op zo'n meisje?'

'Weet ik niet, ik vond haar wel aardig, maar ik vind zoveel meisjes aardig.'

'Ik ook,' zegt Polly, 'maar ik vind veel jongens ook aardig, jou ook.'

Niels knikt.

'Daarom ben je dus bi, denk ik.'

'Ja, maar dat klopt niet met de andere test die ik gemaakt heb.'

'Hoe bedoel je?'

'Nou die speciale test om te kijken of je bi bent.'

Niels kijkt verbaasd.

'Ja, ik heb gedaan wat jij altijd zegt: Als je iets niet weet moet je

googelen.

Ik heb een bi-test gedaan.'

'En klopte dat?'

'Welnee, volgens die test ben ik waarschijnlijk hetero.

En als later blijkt dat ik dat niet ben is het ook niet erg.'

'Zo schiet je dus geen klap op!'

'Nee, en om het nog gekker te maken stond er bij dat je ook nog kunt veranderen.

Dat je nu dus kunt denken dat je homo bent, maar je later toch hetero blijkt te zijn en omgekeerd.'

Niels weet niet wat hij zeggen moet.

'En je kan ook nog pan-seksueel zijn en bischierig,' vult Polly aan.

Zo, die moeilijke woorden heeft hij tenminste onthouden.

Het is duidelijk dat dit nieuw is voor Niels.

Wedden dat die meteen daar op gaat googelen vanavond?

'Maar, wat ben jij dan?' vraagt zijn vriend tenslotte.

'Niks,' zegt Polly.

'Hoezo niks?'

'Gewoon niks, a-seksueel, niet geïnteresseerd in seks.'

'Bestaat dat ook dan?'

'Ja hoor en daar hoeft je je ook niet druk over te maken.

Het wordt vanzelf wel duidelijk wat je bent.'

Polly voelt zich een stuk beter dan vanmorgen.

Nu hij weet dat je die testen niet al te serieus moet nemen, dat je ook niet-seksueel kunt zijn en dat je kunt veranderen, is er een last van hem afgevallen.

En Niels overtroeven met een paar moeilijke woorden waar die nog nooit van gehoord had, was ook leuk.

Hij heeft zin om gek te doen.

Plotseling springt hij overeind en zwaait met zijn armen.
'O, ik voel me opeens zo pan-seksueel, ik wil naar die koeien, dat zijn net mensen en die zijn zo lief!
Moet je kijken wat een mooie ogen.
En die staarten...
Ik wil koe-knuffelen!
Hij loopt naar het hek en roept verlangend: 'Boeh...'
Ze klappen dubbel van het lachen als een van de koeien terug loeit.
'Ja, die is het, dat is mijn grote liefde.'
Hij klimt over het hek en holt naar de koeien die een eind verderop in het weiland staan.
Die zijn uiteraard niet gediend van zo'n druk mensenkind en gaan er op een drafje vandoor.
'Ze is er vandoor,' zucht Polly vertwijfeld als Niels bij hem is.
Hij gooit dramatisch zijn armen in de lucht.
'Ze wijst mij af, ze moet mijn liefde niet.
Hoe moet dat nou?
Nou kan ik nooit meer gelukkig zijn.'
Dit is Polly in zijn element, weet Niels, zo deed hij in het begin op school ook bij drama, tot dat stommehomobriefjesgedoe begon.
Toen lag iedereen nog in een lachstuip om hem.
Behalve een paar jongens, die vonden dat kinderachtig, meisjesachtig, niet stoer.
Zouden zij die briefjes op Polly's bank gegooid hebben?
Plotseling draait Polly zich om en komt met wijd open armen op hem af.
'O gelukkig, ik kan veranderen, ik kan ook hómo-seksueel zijn.
Kom hier, dan kan ik je zoenen!
'Ja doe,' weert Niels af.
Hij probeert te ontsnappen aan de wapperende armen van zijn vriend, maar die heeft zijn shirt vast, wat dus losschiet uit zijn broek

waardoor een stuk van zijn blote rug zichtbaar wordt.

'Wat heerlijk,' speelt en jubelt Polly, 'mijn liefde wordt beantwoord.

Kijk mijn geliefde toont mij zijn blote lijf.'

Hij probeert een arm om Niels heen te slaan en samen rollen ze door het gras.

'Ik krijg je wel mijn lief!'

'Never! Laat me los stomme homo!'

Ze weten allebei dat het een spelletje is, maar juist dat maakt het leuk.

Het duurt een tijdje voor ze uitgedold zijn en rustig naast elkaar op de grond liggen.

'Nu ben ik a-seksueel,' zegt Polly, 'seksloos, wel zo gemakkelijk.'

Niels ligt op zijn zij naast hem, met zijn ellenboog in het gras en zijn hoofd daarop steunend.

Hij kijkt naar zijn vriend die met zijn ogen dicht op een grasspriet ligt te sabbelen.

Het is goed om zo'n vriend te hebben.

Zou hij echt zijn zorgen over dat homogedoe kwijt zijn?

Daar lijkt het wel op.

Hij heeft deze dagen uiteraard ook over zichzelf nagedacht.

Hoe is hij zélf?

Polly heeft gepraat over wat hem bezig houdt.

Durft hij dat ook?

Hij aarzelt nog even, kijkt nog eens naar zijn vriend en komt dan ineens los.

'Hé, jij hebt het over hetero, homo, pan... en daar maken we nu een geintje over, maar daar staat wel seksueel achter.

Ik weet niet hoe jij dat doet, maar vind mezelf meer ego-seksueel.'

Polly doet zijn ogen open en kijkt hem aan.

'Ja, ik speel zo nu en dan een beetje met mezelf, met mijn pik en zo, en dat vind ik lekker.

Maar daarbij denk ik helemaal niet aan anderen, niet aan meisjes en ook niet aan jongens.

Dus wat ben ik dan?'

Polly moet een beetje lachen om het serieuze gezicht van zijn vriend.

'Jij past dus niet in de bekende hokjes die ze hiervoor verzonnen hebben.

Volgens die laatste site geeft dat niks.

Dat wordt vanzelf wel duidelijk.'

Niels zwijgt, hij weet al wat hij gaat doen straks als ze weer thuis zijn: googelen dus.

'Ik ben niet zo ego-seksueel,' zegt Polly, 'dat gaat niet zo goed bij mij.'

Verbaasd kijkt Niels hem aan.

'Hoezo niet?'

Onder de douche bij korfbal heb ik heus wel gezien dat jij van anderen ongeveer net zo ver bent als ik.

Die van jou kan toch ook stijf worden?'

Dan maakt jouw lijf toch ook sperma en kun je klaar komen.'

Polly krijgt een kleur en haalt zijn schouders op.

'Ja nou, bij mij doet dat pijn.

Dat velletje van voren zit te strak als hij groot is.

Dat heen en weer bewegen is wel lekker, maar het doet ook zeer.

Dan heb ik geen zin meer in klaarkomen.'

'Kun jij dat niet over je puntje heentrekken?'

'Als hij klein is wel, anders niet.

Daar heb jij geen last van,' grinnikt hij opeens.

Niels kan hem even niet volgen.

'Hoezo niet?'

'Nou jij hebt zo'n velletje niet.'

Dat hebben ze weggehaald bij jou, jij bent besneden.

Waarom eigenlijk?

Je bent toch geen moslim of zo?

Of zijn jullie eigenlijk Joods thuis?'

'Wel nee man, dat heeft mijn vader laten doen toen ik nog een baby was.

Hygiënischer, vindt hij, dan kun je het daar gemakkelijker schoonmaken en heb je ook niet dat gedoe waar jij nu mee zit.'

Dat is nieuw voor Polly.

'Hebben meer jongens dat dan?'

'Weet ik veel, dat moet je aan mijn vader vragen, die is dokter, ik niet.'

'Ja, zie je mij al?'

Dokter wilt u even naar mijn lul kijken, het velletje van voren zit te strak.'

Polly bedoelde die laatste opmerking als een geintje, maar Niels gaat er serieus op in.

'Als dat echt zo is, kun je daar beter nu iets aan doen dan later als je een meisje hebt.

Ik bedoel, je moet wel kunnen vrijen, toch?'

En als je dat nu met jezelf kan doen zonder dat dat zeer doet, zou dat ook wel zo lekker wezen...'

Polly geeft geen antwoord.

Hier moet hij even over nadenken.

Hij voelt er niets voor om naar zijn huisarts te gaan met dit probleem.

Maar misschien heeft Niels wel gelijk.

'Als je naar een dokter gaat, moet je moeder wel mee hè.

Zie je het voor je?'

Dat durf ik niet te vragen thuis, echt niet.'

'Maar als het nou nodig is?'

'Straks zegt die dokter dat ik naar het ziekenhuis moet, dat ik ook besneden moet worden.

Nogal een lekker idee dat ze aan je pik gaan snijden!

Zal je mijn vader horen en Alwin...'

'Maar als het nou echt nodig is?' zegt Niels weer.

Polly haalt zijn schouders op.

'Ik wil ook wel aan mijn vader vragen of die even kijken wil, dan hoeven ze er bij jou thuis niks van te weten.'

Polly blijft het een gek idee vinden.

'Dan moet hij er ook aan zitten zeker.'

Niels denkt van wel.

'Hij moet toch voelen hoe strak dat velletje zit en of een operatie nodig is.

Hé, dat deed de schooldokter in groep zeven toch ook.

Weet je dat niet meer?'

Of Polly dat nog weet.

Alle jongens hadden het belachelijk gevonden, dat die vrouw zo maar in hun onderbroek had keken en bij sommigen zelfs aan hun balletjes had gevoeld.

Ze had zijn piemel zelfs met twee handen beetgepakt en dat velletje met een ruk naar beneden getrokken waar zijn moeder bij zat.

Dat deed hartstikke zeer toen, maar zijn moeder had daar niets van gezegd.

Hij had zich doodgeschaamd en dat aan niemand verteld.

Zou Niels' vader dat ook doen?

'Laten we maar terug gaan,' zegt hij, 'hier moet ik over nadenken.

Ik weet niet of ik dat wil.'

Maar als hij 's avonds in bed weer een beetje met zichzelf speelt en egoseks weer pijnlijk blijkt, besluit hij toch om het voorstel van Niels serieus te nemen.

Het is geen leuk vooruitzicht, maar als het echt moet, dan maar zo

gauw mogelijk.

En Niels? Die is uiteraard meteen bij thuiskomst achter zijn computer gedoken. Hij hoeft hem niet in te leveren om kwart voor tien, maar er zijn wel afspraken over tot hoe laat hij er achter mag zitten.

Al vrij snel vindt hij de pagina's die Polly ook had.

Dat van die hokjes vindt hij wel leuk.

Dat heeft Polly in ieder geval geholpen die briefjes niet al te serieus te nemen.

Wat moet het rot zijn als met jezelf vrijen zeer doet.

Vroeger had hij het gek gevonden dat hij wel besneden was en de andere jongens van korfbal niet.

Nu is iedereen er aan gewend en wordt er niet meer over gepraat.

Zou dat bij Polly echt nodig zijn?

Kan hij het maken dat gewoon aan zijn vader te vragen?

Het verbaast hem niet dat hij die avond zo veel heeft om over na te denken dat hij niet meteen in slaap valt.

Polly doet er een paar dagen over voor hij zo ver is dat hij Niels' vader wel wil laten kijken naar zijn mannetje.

Hij blijft het gek vinden, stom, raar, maar zo door gaan met steeds pijn als hij met zichzelf bezig is, is ook niks.

Dan zal hij het straks met een meisje al helemaal niet kunnen.

Thuis durft hij er absoluut niet over te praten.

Nou ja, dan maar met de vader van Niels.

Die glimlacht als de jongens aan het eind van de middag samen zijn spreekkamer binnen stappen en Polly met een rood hoofd zijn probleem aan hem voorlegt.

Dat het niet gebruikelijk is dat een dokter patiënten van een collega

behandelt, snappen ze ook wel, maar dit is geen behandeling.

Ze vragen alleen maar of hij als dokter even wil kijken en advies kan geven wat Polly moet doen.

Hij mag ook geen kinderen behandelen zonder toestemming van hun ouders.

Maar Polly is niet van plan met zijn moeder naar een dokter te gaan hiervoor.

Niels biedt uitkomst door simpel te zeggen:

'Pa, doe niet zo flauw, kijk even naar die pok van Pilly en zeg of die geopereerd moet worden of niet.'

Zijn vader begint te lachen.

'Waar moet ik naar kijken?'

'Naar die pik van Polly, dat zei ik toch.'

Polly moet ook lachen.

'Nee dat zei je niet, maar dat bedoelde je wel'

'Nou wat zei ik dan?'

'Dat vertelt Polly je straks wel, als ik klaar ben met hem.'

En dat is voor Niels genoeg, want zijn vader neemt Polly mee naar de behandelkamer en laat de deur open staan zodat zijn zoon kan horen wat hij zegt.

Polly moet zijn broek laten zakken en zelf proberen hoe ver hij dat velletje naar beneden kan trekken.

Nu zijn mannetje klein is lukt dat wel, maar de dokter kan zich voorstellen dat dat pijnlijk wordt als die groot is.

'En dat zal nog wel erger worden, want je bent nog niet uitgegroeid, daar dus ook niet.'

Gelukkig denkt hij niet dat opereren nodig is.

Polly moet er wat meer mee spelen maar nooit forceren, goed insmeren met vaseline en steeds een beetje verder oprekken, dan zal het heus wel goed komen.

Opgelucht trekt Polly zijn broek weer omhoog, ritst zijn gulp dicht,

trekt zijn riem strak en loopt terug naar de spreekkamer.

'Niks aan de hand,' zegt hij met een grijns naar zijn vriend.

Dat die alles gehoord heeft, vindt hij eerder prettig dan vervelend.

Nu hoeft hij tenminste niet uit te leggen wat zijn vader gezegd heeft.

'Ik zal wel vragen of je trouw je huiswerk gedaan hebt,' grinnikt Niels terug.

En dan herinnert hij zich dat ze hem nog moeten vertellen waarom ze zo moesten lachen om wat hij zei daarnet.

Polly legt het hem uit, maar op de een of andere manier is het nu minder leuk dan de eerste keer.

Hij gaat een stuk vrolijker naar huis dan toen hij hier naar toe kwam vanavond.

En dat Niels' vader verplicht is dit "bezoek" door te geven aan zijn eigen huisarts, neemt hij voor lief.

Het is ook wel logisch.

Want als dit vaselinespel niet lukt en er toch een operatie nodig is, moet dat wel in zijn dossier staan.

Volgens vader-dokter komt het wel vaker voor dat jongeren met dit soort vragen liever naar een andere huisarts gaan en ook dat ze niet willen dat dat thuis bekend is.

Dit is in ieder geval een hele zorg minder, nou maar hopen dat het lukt op deze manier.

De volgende dag op school is het onder Frans weer raak.
Het was al een paar dagen rustig geweest, maar nu ineens wordt er
weer een papiertje op Polly's tafeltje gegooid.

Voor hij het kan pakken heeft Niels het al weggegrist en open
gevouwen.

Het is weer zo'n stom homobriefje.

Het wegmoffelen heeft geen zin, want Polly heeft het allang gezien.

'Geef eens hier,' fluistert hij.

Niels moet wel.

Tot zijn stomme verbazing gaat Polly staan.

Mevrouw Verlaat stopt met praten en de hele klas staart hem aan.

Wat gebeurt er nou?

'Sorry juf', zegt Polly, 'ik krijg weer een briefje op mijn tafeltje.

Dat gebeurt nu al een paar weken en ik ben dat zat.

Er staat steeds "stomme homo" op en dat vind ik niet leuk.

Het klopt namelijk niet.

Ik ben niet stom en ik ben ook geen homo.'

Dat de klas rumoerig wordt en iedereen begint te praten was te
verwachten.

Mevrouw Verlaat weet even niet wat ze zeggen moet en dat geeft

Polly de gelegenheid om door te gaan.

Hij moet wat harder praten om boven de anderen uit te komen, maar
dat lukt hem wel.

'Ik weet niet wie dit schrijft, maar ik denk dat hij zelf homo is.

Ik denk dat hij niet wil en daarom probeert mij homo te maken.'

De klas begint nu te joelen en te klappen.

Die Polly, dat die dat zomaar durft!

Niels pakt hem bij zijn shirt en trekt hem naar beneden.

'Goed gedaan,' zegt hij, 'cool man.'

Iedereen wil weten wie dat briefje geschreven heeft, maar niemand
reageert.

Dat was ook niet te verwachten natuurlijk.

De meisjes willen het briefje zien om te kijken of ze het handschrift herkennen, maar Polly wil het niet geven.

Daar gaat het niet om, hij wil gewoon van dat briefjesgezeur af.

Dat hij bijna was gaan geloven wat daar op staat, gaat niemand iets aan.

Mevrouw Verlaat klapt in haar handen en probeert weer de aandacht van de klas te krijgen.

Met een beetje moeite lukt haar dat.

Ze zal deze situatie doorgeven aan meneer Barst, hun mentor.

Dan moet die maar kijken wat hij met hen wil bespreken over homoseksualiteit.

Zij vindt dat geen onderwerp voor de Franse les.

Op het boe-geroep van enkele kinderen reageert ze niet.

Ze is het met Polly eens dat dit soort briefjes niet reëel zijn.

Als iemand dat serieus van hem denkt, is dit niet de manier om hem dat duidelijk te maken.

En als het als pesten bedoeld is, is het flauw en kinderachtig.

Gelukkig voor haar gaat op dat moment de bel en is dit lesuur afgelopen, want van verder lesgeven was toch niets meer gekomen.

Bijna in triomf wordt Polly meegevoerd naar de aula.

Iedereen vindt dat het stom is van die briefjes en dat hij groot gelijk had dit zo aan te pakken.

Wel dapper om dat zo maar te doen.

Sommigen geven eerlijk toe dat zij dat nooit gedurfd hadden.

De meisjes zeggen om het hardst dat ze nooit gedacht hebben dat hij homo zou zijn.

Ja, hij is wat minder stoer en macho, maar dat vinden ze juist leuk.

Waarom zou je homo moeten zijn als je korfbal leuker vindt dan

voetbal en boksen een stomme sport?

De jongens sputteren een beetje tegen en zeggen dat dat juist echte mannendingen zijn, maar ze zijn het wel met de meiden eens: dat heeft niets te maken met wel of niet homo zijn.

Polly laat het allemaal maar een beetje over zich heen komen.

Hij weet ook niet waarom hij nu zo reageerde op dat briefje.

Hij was het gezeur gewoon zat.

Na dat praten met Niels, die internettesten en de geruststellende opmerkingen van de dokter, deed hij dat ineens.

Hij is niet meer het bange jongetje dat zich zorgen maakt, hij is weer gewoon de Polly die net zo doet als een paar maanden geleden bij drama, die durft te zeggen wat hij vindt.

De actie van Polly is blijkbaar doorgedrongen tot andere klassen, ook hogere, want bij thuiskomst krijgt hij van Alwin een dreun op zijn schouder die hij een half uur later nog voelt.

'Mijn kleine broertje heeft de school op stelten gezet.

Goed man!

Nou vertel op, ik wil alles weten.'

Alles is Polly echt niet van plan, maar dat van die briefjes wel.

'Dus in de klas dachten ze dat jij homo bent?'

'Niet iedereen, een paar jongens.'

'Nou, die heb je dan mooi in de zeik genomen.'

Polly haalt zijn schouders op.

'Moeten pa en ma dat ook weten?' vraagt hij.

'Natuurlijk, dat gaat rond als een lopend vuurtje.

Je kunt het ze maar beter zelf vertellen voor ze het horen van een ander.

Als iemand het toevallig opgenomen heeft, zal het nu vast al op facebook staan.'

Door die nieuwe mobieltjesregel op school is Polly daar niet zo bang voor, maar dit zelf moeten vertellen straks vindt hij niet leuk.

'Ik wil je wel helpen hoor,' zegt Alwin, 'ik ben best trots op je.

Ik dacht eigenlijk dat jij zo'n zacht eitje was dat over zich heen laat lopen.

Niet dus.

Met dat slimme bekkie van je poeier je iedereen af die denkt jou een loer te kunnen draaien.

Mijn complimenten man!

Polly weet niet meer wat hij zeggen moet en gaat naar boven.

Was het echt zo'n prestatie wat hij gedaan heeft?

Kennelijk wel, want aan tafel begint zijn vader er ook meteen over.

Onderweg naar huis had de vader van een van Polly's klasgenoten hem gebeld en hem verteld wat zijn lieve zoon gedaan had.

Hij had dat prachtig gevonden.

'En ik maar denken dat jij een mietje bent, een slappeling die nooit wat durft.

Je mag best weten dat ik me zorgen gemaakt heb over jou, over je gebrek aan belangstelling voor de meiden.

Alwin had er al aardig wat versleten op jouw leeftijd, maar van jou hoor ik nooit wat.

Of lig jij stiekem met ze te flikflooiën onderaan de dijk?

Dat zou ik liever hebben dan dat je homo zou zijn.

Met flikkers heb ik niks.

Blij dat jij in de klas gezegd heb dat je dat niet bent.

Dat is een hele zorg minder.'

Polly laat zijn vader maar praten.

Die had dus ook al gedacht dat hij homo was.

Waarom?

Hij durft het hem niet te vragen.

Die paar jongens in de klas dachten dat ook, misschien was het er zelfs maar een.

Wat zou die nu denken?

Zou die jongen echt homo zijn?

Het was misschien wel erg gemeen om hem zo voor schut te zetten.

Wel leuk dat de meiden en de rest van de jongens hem helemaal geen homo vinden.

Hij weet nog niet wat hij is.

Nú is hij geen homo, maar dat kan dus veranderen.

Nu is hij niks, a-seksueel.

Nou nee, dat is niet helemaal waar, een beetje net zoals Niels: ego-seksueel.

Dat wil hij wel proberen in ieder geval.

Uit school heeft hij bij de drogist een tubetje vaseline gekocht.

Kijken of dat een beetje lukken wil vanavond.

Kan hij morgenochtend tegen Niels zeggen dat hij zijn huiswerk gemaakt heeft...

'Mooi stel zijn jullie, 'moppert meneer Barst als zijn klas het lokaal binnen stapt voor hun volgende mentoruur.

'Mooi stel, moet ik met jullie over homoseksualiteit gaan praten omdat een van jullie het nodig vond briefjes op Polly's tafel te gooien.'

Polly kijkt naar de grond.

Soms heeft hij spijt van zijn spontane actie, maar hij kon toch niet weten dat iedereen zich daarmee zou bemoeien.

Nu is het alsof hij de schuld krijgt.

Een van de meisjes die ook op bij hem op korfbal zit neemt het voor hem op.

'Maar daar kan Polly toch niks aan doen meneer.'

Meneer Barst knikt.

'Nee, dat is waar, maar ik had jullie als klas wijzer verwacht.

Na alles wat we een paar maanden geleden doorgepraat hebben over seks, had ik gehoopt dat dit soort geintjes niet zou voorkomen bij jullie.

Ook als het niet pesterig bedoeld was.'

'Hoe komt het eigenlijk dat er homo's zijn meneer?' komt iemand snel ter zake.

'Ja, hoe komt het dat iemand homo is, of moet je zeggen homo wordt?'

Gelukkig, de aandacht is niet meer bij Polly.

Daar heeft hij helemaal geen zin in.

Meneer Barst begint de les met het vragen naar een aantal feiten.

'Hoeveel procent van de bevolking is homo?'

Uit de klas komen verschillende antwoorden.

Het blijkt een procent of zes te zijn.

'Hoeveel inwoners heeft Nederland?'

'Ruim zestien miljoen.'

'Dus hoeveel homo's zijn er hier, afgerond?'

Snelle rekenaars hebben dat zo door: 'Bijna een miljoen meneer.'

Dat moet Polly even tot zich laten doordringen.

Zó veel?

'En is het dus logisch te vinden dat ze allemaal, stom, gek, raar, idioot, achterlijk zijn?'

Natuurlijk niet, dat kan helemaal niet, daar is iedereen het er wel over eens.

'Er zullen best stomme, rare enzovoort homo's zijn, maar die heb je onder hetero's net zo goed.'

Ineens stopt meneer Barst en kijkt zijn klas bijna verontschuldigend aan.

'Sorry dames, ik heb het steeds over homo's, maar daarmee bedoel ik de mannelijke en de vrouwelijke vorm.

Dat die vrouwelijke variant lesbisch heet, weet ik natuurlijk ook wel.

Maar dat ik dat nog niet gezegd heb, is niet discriminerend bedoeld.'

De klas moet een beetje lachen.

Meneer Barst is een leuke leraar.

Bij hem in de les zou je nooit van die briefjesgeintjes hebben.

'En verder ben ik een man en dus praat ik gemakkelijker over jongens en homo's dan over meisjes en lesbiennes.

Dat gaat vanzelf.

Als je je afvraagt hoe iets bij meisjes is, mag je dat gewoon vragen.

Ik durf je alleen niet te beloven dat ik ook een antwoord heb.

Duidelijk?'

De meiden knikken.

'Nog even terug naar die cijfers.

Dit jaar hebben 106.000 leerlingen van groep acht de cito eindtoets

gemaakt.

Een aantal scholen doet niet mee, speciaal onderwijs ook niet, zeg nou dat er 120.000 achtstegroepers zijn.

Hoeveel daarvan zijn er dus statistisch homo?'

'72.000 meneer.'

'Nee joh, dat kan nooit, je hebt een nul te veel, 7200 meneer.'

'Dat lijkt er meer op.

Nog eentje: die 120.000 kinderen zitten in groepen van gemiddeld 24 leerlingen per klas.

Hoeveel eerste klassen zijn er dus nodig?'

Dat is wat meer rekenwerk.

Polly heeft er geen zin in, laat anderen dat maar uitrekenen.

'4800 meneer,' komt al gauw de eerste.

Dat zal best goed zijn.

'Snap je waar ik heen wil met die sommetjes?'

7200 homo's in 4800 klassen, dus in iedere klas zitten er gemiddeld een of twee.

Bij jullie, hier in de klas dus ook.

Dat is niet gek, dat is niet raar, dat is gewoon zo.

En dat geldt voor iedere klas, op alle middelbare scholen.

We zitten hier op school met ruim honderd docenten, dus hoeveel homo's mag je verwachten?'

'Een stuk of zes.'

'Klopt, het zijn er meer, maar dat doet er niet toe.'

De klas wordt onrustig.

Zes homoleraren?'

Wie dan?'

Meneer Barst merkt het.

'Verbaast je dat?'

Dat is toch logisch.

Nee, ik ga niet zeggen wie dat zijn, want dat is totaal onbelangrijk.'

'Bent u homo meneer?'

Hun mentor begint te lachen.

'Waarom wil je dat zo graag weten?'

Het meisje dat die vraag stelde krijgt een kleur.

Gewoon, zomaar.'

De klas grinnikt en Polly grinnikt mee.

'Dat ga ik je niet vertellen, ik ga van geen enkele collega zeggen of hij of zij homo of hetero is.

Dat is privé, dat hoeft niemand te weten.

En dat is bij jullie precies hetzelfde.'

'Maar je kunt het toch wel zien aan mensen?' zegt iemand aarzelend.

Sommigen knikken.

'Ja, aan hoe iemand loopt of praat.'

'Joehoe, met die wapperende handjes.'

Een van de grapjokers van de klas loopt overdreven nuchterig door het lokaal.

Iedereen moet lachen, meneer Barst ook.

'Ja, soms kun je het zien aan iemands gedrag, maar meestal niet.'

De eerste vragensteller heeft nog geen antwoord gekregen en komt dus terug op wat hij in het begin al vroeg:

'Hoe komt het dat iemand homo is?'

Het wordt stil in de klas.

Dit is wat iedereen graag weten wil.

Polly weet het al, Niels ook.

Ze kijken elkaar aan en zwijgen.

Dat van die cijfers was duidelijk.

'Zo word je geboren,' zegt meneer Barst, 'dat ligt vast in je genen nog voor je uit de buik van je moeder komt.

Dat zit in je hersenen en daar doe je geen barst aan.'

Iedereen lacht even om die woordspeling, maar hij gaat meteen verder.

'Zo bén je en dat is nu eenmaal zo, dat zal nooit veranderen.'

'Dus je kan het niet worden,' komt die vragensteller weer.

'Nee, je kunt wel proberen je niet homo te voelen of je niet als homo te gedragen, maar je kunt niet anders worden.

Vergelijk het maar met iemand die links is.

Vroeger kregen linkshandigen een tik met een liniaal op hun vingers als ze links schreven en dus leerden ze rechts schrijven, maar ze bleven linkshandig.'

De klas begint met elkaar te praten.

Voor de meesten is dit wel een beetje bekend, maar zo duidelijk als nu en met die vergelijking met links schrijven...

'Ja, maar als je het nou niet wil?' oppert een meisje.

Polly schudt zijn hoofd.

'Je hebt niks te willen,' zegt meneer Barst, 'je bent wat je bent.

Als je blauwe ogen hebt kun je wel bruine lenzen in doen, maar ze blijven blauw.

En als je rode haren hebt kun je ze wel zwart verven, maar ze blijven rood.

Je bent wat je bent en het enige wat je kunt doen is dat accepteren en hopen dat anderen dat ook doen.'

'Maar hoe weet je nou of je homo of lesbisch bent?'

Polly voelt dat hij een kleur krijgt.

Dat had hij ook willen vragen, maar niet gedurfd.

Dat is wat hem al weken bezig houdt.

Die testen hebben wel een beetje rust gebracht, maar hij heeft nog niet echt antwoord gekregen.

Ja, het maakt niet uit en je kan veranderen.

Dan weet je dus nog niks.

Dat had Niels ook gezegd.

Met die briefjesactie heeft hij gezegd dat hij geen homo is, maar eigenlijk is hij daar nog niet zeker van.

Voor een paar van de stoere jongens is het duidelijk:

'Als een meid verliefd wordt op een andere meid is ze lesbisch en als een jongen verliefd wordt op een andere jongen is hij homo.

Simpel toch?'

Ze zeggen er nog net niet bij dat ze dat stom vinden, maar dat proef je wel.

Toch gaat meneer Barst er serieus op in.

'En hoe is dat dan vóór je verliefd bent?'

Die jongens halen hun schouders op.

'Hoeveel van jullie hebben verkering genómen, omdat ze dachten dat dat stoer was, omdat ze bij een vriendenclub wilden horen waar dat van je verwacht wordt?'

Verliefd dóén, of je gedragen alsof je verliefd bent, is niet hetzelfde als verliefd zijn.

De jongens en meiden met de grootste mond over verliefd en zoenen en seks, zijn vaak het meest onzeker over hun identiteit.

Sorry, moeilijk woord, betekent of je homo of hetero bent.

En dat is niet zo gek, want jullie zijn nog in ontwikkeling, nog niet volwassen, nog niet uitgegroeid.'

Een paar meisjes kijken elkaar aan en een durft ook wel te zeggen wat ze denkt.

'Meneer, ik ben al vanaf groep acht ongesteld en dit laatste jaar ben ik niet meer gegroeid, ik denk dat ik wel volwassen ben.

En zo zijn er meer in de klas.'

Een paar jongens grinniken, een paar meisjes knikken.

Ze heeft wel gelijk, vindt Polly.

Sommigen meiden lijken veel ouder, zeker als ze zich een beetje opmaken.

Bij korfbal heeft hij ook wel eens het idee dat ze met jongens en vrouwen in één team zitten, om te zien wel in ieder geval.

Als ze met elkaar na afloop in de kantine wat zitten te kletsen, valt

dat verschil best mee.

Dan zijn ze ineens weer wel hetzelfde.

'Ik snap wat je zeggen wil,' reageert meneer Barst.

'En je hebt gelijk dat je lichaam aardig uitgegroeid, uit-ontwikkeld is, maar je bent veel meer dan je lijf.'

Met een paar lijnen tekent hij een poppetje op het bord.

'Alsjeblieft, dit is een mens.

Een mens heeft een lichaam, maar wat heb je nog meer?'

Het is even stil.

Wat bedoelt hij?

'Verstand?' komt iemand aarzelend.

Meneer Barst schrijft het naast dat poppetje.

'Verder?'

'Gevoel.'

'Geweten.'

'Goed zo, ga maar door.'

'Je wil.'

'Creativiteit.'

'Of iets goed is of fout.'

'Nee joh, dat is geweten, dat is denken, verstand.'

Meneer Barst gaat er niet op in, maar schrijft het erbij.

Kennelijk niet belangrijk nu.

'Mooi of lelijk.'

'Dat is toch een kwestie van smaak?'

Mag in het rijtje.

'Medelijden?'

'Nee, dat is gevoel'

'Ook verstand.'

Mag er ook bij.

Als er geen nieuwe meer komen schrijft meneer Barst er zelf nog een bij: Sociaal.

'Krijg je het een beetje door?' vraagt hij.

'Alles is in ontwikkeling, dit is allemaal bij jullie nog aan het groeien.

Je verstand is aan het groeien, je leert nog een heleboel nieuwe dingen.

Je gevoel is aan het groeien, je voelt nu anders dan vroeger.

Je kan ook beter meevoelen met wat een ander voelt, dat is trouwens ook sociaal.

De een is daarin verder dan de ander.

Met je wil is dat net zo.

De een weet al precies wat hij of zij wil.

Voor de ander is dat nog lang niet duidelijk, die wil is nog aan het groeien.

Als iemand nog wat horkerig is, niet snapt hoe een ander zich voelt en daardoor een beetje bot reageert, is zijn emotionele ontwikkeling nog wat vertraagd.

Dat is niet gek.

Mensen verschillen, ook in groeitempo.

En bij al die punten kan dat weer verschillend zijn.

Ieder mens, iedere tiener is anders'

'Maar wat heeft dat nou met homo of lesbie zijn te maken?' wil iemand weten.

'Goeie vraag, 'vindt meneer Barst.

'Iemand een idee?'

Polly al wel een beetje, maar hij zwijgt.

Misschien hoort aardig vinden en verliefd zijn ook wel in dat rijtje.

Als dat soort dingen bij hem nog niet ontwikkeld zijn of als dat stukje van hem nog niet genoeg gegroeid is, is het niet zo gek dat hij niet weet hoe het is om verliefd te zijn.

Het is alsof meneer Barst met hem mee denkt.

'Waar zit liefde in dit geheel?' vraagt hij en hij zet een grote cirkel om wat hij op het bord getekend heeft.

'In je lijf,' zegt iemand.

'Ook in je gevoel.'

'Ook in je wil.'

'Natuurlijk niet, verliefd worden kun je niet tegen houden met je wil, dat ben je gewoon, ineens.'

'Maar je neemt wel verkering omdat je dat wil.'

'Nemen wel, maar krijgen niet.'

'Mooi of lelijk,' zegt een jongen.

Een paar andere jongens lachen.

'Ja, met een lekker stuk willen alle jongens wel verkering.'

'Sexy moet ook bij dat lijstje meneer.'

'Nee joh, dat hoort bij je lichaam.'

Ze zijn het niet met elkaar eens, maar hun leraar laat ze rustig praten.

Polly luistert alleen maar.

Ze boffen met zo'n mentor.

Bij hem hoef je niet steeds je vinger op te steken als je wat wilt zeggen, je mag gewoon reageren op wat iemand zegt.

Door elkaar schreeuwen mag niet, maar dat doe je ook niet bij hem.

'Ik mis er nog een,' zegt Meneer Barst als het even stil is, 'deze.'

Hij zet zijn stift op "sociaal" en zet er een rode cirkel om.

Vragend kijkt de klas hem aan.

'Ik zal proberen uit te leggen wat ik bedoel.

Je bent niet alleen op de wereld.

In je contacten met andere mensen zijn jullie ook in ontwikkeling.

Als baby had je alleen jezelf en je moeder.

Dat was genoeg om eten te krijgen en verzorging en warmte, veiligheid, geborgenheid, alles wat een baby nodig heeft om gelukkig te zijn en te groeien.

Na verloop van tijd komen daar meer mensen bij en wordt zijn wereldje groter.

Hij herkent papa, broertjes en zusjes, oma.
Maar alles draait nog alleen maar om hemzelf.
Tweejarigen kunnen nog niet samen spelen, daar zijn ze nog niet aan toe.
Hun sociale ontwikkeling is nog niet zo ver.
Dat "samen" komt pas in groep één.
Wie kleine broertjes of zusjes heeft snapt wat ik nu zeg.'
Sommige kinderen knikken, die herkennen dit wel.
'Bij die kleintjes speelt het verschil tussen jongetjes en meisjes ook nog geen enkele rol en seks al helemaal niet.
Die staan rustig samen onder de douche of spelen bloot op het strand.
En voor de gym lopen ze heel lief hand in hand in hun ondergoed van de kleuterklas naar de speelzaal en niemand vindt dat gek.
Wel eens gezien?'
Een aantal knikt.
'En dat doen ze nog in groep drie, maar ergens in groep vier-vijf willen ze dat niet meer.
Dan vinden ze dat gek, dan willen ze in een aparte kleedkamer, dan willen de jongens bij de jongens en de meisjes bij de meisjes.
Tot die tijd spelen ze met elkaar en bij vaders en moeders worden die rollen gemakkelijk gewisseld, maar daarna doen ze dat niet meer.
Sociaal zijn ze in ontwikkeling.
Vanaf een jaar of acht willen de jongens het liefst met de jongens spelen en de meisjes met de meisjes.
De jongens vinden de meisjes stom en de meisjes vinden de jongens stom.
Die fase kan heel lang duren, dat zie je ook bij jullie.'
De klas begint te lachen.
Dit is heel herkenbaar.

Meneer Barst gaat verder.

'Maar op een gegeven moment krijgen de meisjes belangstelling voor de jongens en de jongens voor de meisjes.

Sorry heren, in dit geval zijn de dames meestal sneller.

Die zijn eerder geïnteresseerd in jullie dan jullie in hen.

En dat is ook niet gek, die sociale ontwikkeling gaat bij hen gemiddeld wat vlotter, net zoals hun lichamelijke groei.

Op jullie leeftijd zitten jongens nog vaker in hun kinderlijf en begint dat lichaam een beetje later te groeien dan bij meisjes.

En dus zie je knulletjes en vrouwen van dezelfde leeftijd in één klas.'

Polly ziet sommigen om zich heen kijken alsof hen dat nu pas opvalt.

Niels glimlacht naar hem, dat hadden zij bij korfbal ook al gemerkt.

'En nu dus die homovraag, want daar heb ik nog steeds geen antwoord op gegeven.'

Iedereen veert overeind.

Nu komt het...

'Die ontwikkeling en die groei van al die onderdelen loopt niet gelijk.

Je kunt het lijf van een volwassen vrouw hebben, maar emotioneel nog een kind zijn.

Je kunt met je verstand al heel volwassen en wijs zijn, maar met je wil nog reageren als een klein kind dat zijn zin niet krijgt.

Je kunt sociaal al helemaal toe zijn aan diepe vriendschap en verking met iemand van het andere geslacht, maar nog helemaal in je kinderlijf zitten.

Snap je dat?

Dat kan lastig zijn, vervelend, maar daar doe je niks aan.

Jongens kunnen heel lang in de fase blijven zitten dat ze liever met andere jongens optrekken dan met meisjes.

De groei en ontwikkeling van dat sociale in hen (weer een dikke cirkel op het bord om het woord sociaal) gaat gewoon niet zo snel.

En is dat erg?

Nee! Dat komt vanzelf.

Het punt is alleen dat ánderen daar soms een probleem van maken.

Dan ben je een knul van veertien, je trekt nog lekker met je vrienden op en je hebt nog helemaal geen zin in verkering en dan zeggen ánderen tegen je dat je vast homo bent.'

Polly krijgt een kleur en kijkt naar beneden.

Hij durft niet rond te kijken nu.

Dit is precies wat hij heeft, wat er met hem gebeurt.

Een groot deel van de klas lijkt het ook te snappen.

Een van de korfbalmeisjes durft dat ook hardop te zeggen.

'Daarom kreeg Polly die stomme briefjes op zijn tafel.'

Hij zou nu het liefst helemaal ónder dat tafeltje kruipen, maar ze heeft wel gelijk.

Meneer Barst glimlacht.

'Blij dat jullie het door krijgen.

Jullie zijn nog in ontwikkeling.

Lichamelijk is dat duidelijk, maar op veel andere vlakken nog niet.

Je zóú homo kunnen zijn ja, iedereen van jullie zou homo kunnen zijn, dat is die zes procent weet je wel, die een of twee per klas.

Op jullie leeftijd hebben die vaak al wel door dat er iets met ze is, dat ze anders zijn.

Alleen weten ze vaak nog niet wát.

Wees niet verbaasd als dat nog niet duidelijk is, niet voor jezelf en ook niet voor elkaar.

Geef elkaar en jezelf gewoon de tijd om te groeien op al die punten van dit rijtje.'

Hij wijst weer op het bord.

'Het wordt vanzelf wel duidelijk.

Je maakt het voor elkaar nodeloos moeilijk als je elkaar homo of lesbie noemt.

Punt een weet je dat niet zeker en punt twee je doet elkaar pijn.

Niemand vindt het leuk om homo genoemd te worden, zeker niet op jullie leeftijd.

Dat je geen keus hebt, is al erg genoeg.

En als anderen dat ook nog tegen je zeggen terwijl je dat voor jezelf nog niet weet, plagend of pestend, dan wordt het dubbel moeilijk.'

Het is even doodstil in de klas, alsof iedereen goed tot zich moet laten doordringen wat er nu gezegd is.

Als Polly weer op durft te kijken ziet hij dat meneer Barst naar hem glimlacht.

Een beetje verlegen lacht hij terug.

Hij had enorm opgezien tegen deze les, maar het was wel goed.

De bel geeft het einde van dit lesuur aan, maar de klas schuifelt aanmerkelijk stiller naar buiten dan normaal.

